

Helsingfors försummar de unga som flyttar från landsbygden

– Av Veijo Baltzar –

Än en gång vill jag fästa uppmärksamheten på minoritetsförhållanden. Den här gången är det dock inte fråga om den romanska minoriteten. Jag tycker mig ha märkt att man i Helsingfors försummar dem som har flyttat in från landsbygden, såväl unga som gamla. Detta är ett missförhållande som med det senaste bör korrigeras. Ty det är ju fråga om personer som gör en värdefull arbetsinsats i Helsingfors men ändå inte har samma rättigheter som de som är födda här.

Jag anser att det är direkt förlustbringande för vårt land att någon grupp av befolkningen på detta sätt diskrimineras. De som utsätts för en sådan behandling kan ju inte göra en fullvärdig arbetsinsats eftersom de försatts i en ställning där utveckling är omöjlig.

Det är klart att många säger varför stannade de inte kvar på landsbygden? Jag kunde svara att bröd behövs där i samma utsträckning som i staden. Vårt land blir inte bättre av att vi låter någon befolkningsgrupp släpa efter – alla borde ju ha like möjligheter. Tyvärr är det inte så för närvarande.

Äldre herrar

Jag skulle tro att denna olägenhet och många andra också beror på att gamla, respekterade herrar befinner sig i styrande ställning. Äldre herremän innehar högt uppsatta ämbeten och sköter många tjänster samtidigt och hinner inte sköta en enda av dem ordentligt.

En annan orsak är säkert att de här herrarna för länge sedan har lämnat ungdomen bakom sig och står fjärran från liv där nöd förekommer. På flera tiotal år har de inte varit i närmare kontakt med någon form av nöd.

Därför kan de inte heller effektivt verka för bistånd åt dem som verkligen behöver det i dagens samhälle.

I allmänhet är de människor som lever i nöd och utan en säker framtid inte själva i stånd att ordentligt sköta om sig själva. Då hela deras tid upptas av kampen för det dagliga brödet har de inte tid att på något sätt utvecklas. Då deras tid upptas av kampen för det dagliga brödet har de inte tid att på något sätt utvecklas. Det blir ingen tid över för att odla intressen. Det är till skada för hela samhället att en kategori samhällsmedlemmar inte har intresse för att utvecklas eller överhuvudtaget av något.

300 mk i månaden

Jag hade en pratstund med en dam på tjugo år. Hon arbetar som butiksbiträde. Hon berättade. Jag förtjänar trehundra mark i månaden. Av lönen betalar jag 150 mk i månaden för ett rum som jag delar med en annan flicka; rummets hyra är alltså trehundra mark. För de hundrafemtio som blir över skall jag få mat för hela månaden, samt kläder. Dessutom måste jag vara mån om min hygien, för de kräver i butiken att man är någorlunda snygg.

Jag frågade om hon skulle ha lust att studera, t.ex. om kvällarna. – Det är klart att jag skulle läsa om jag bara hade tillfälle. Men i de förhållanden jag nu lever finns det nästan ingenting som jag orkar intressera mig för. Det här är inte ett människovärdigt liv, nerverna sviker ibland. Dels är det ett hårt arbete, dels har vi ingen ordentlig frukosttimme under hela dagen.

Hyresbostäder

Här slutade vi vår diskussion. Är det inte hög tid att man fäster mera uppmärksamhet på människor som lever i förhållanden som dessa? Speciellt bostadsförhållandena borde förbättras, men man borde fritidsverksamhet och få väcka deras naturliga intressen och framför allt ge dem en möjlighet att odla intressena.

Bostäderna borde vara överkomliga även för mindre bemedlade genom att något slags bostadsunderstöd inrättas, så att ingen behöver ge ut hela sin lön på hyran. Mycket viktigt är också att det byggs hyresbostäder och inte aktielägenheter som är så dyra att nästan ingen har råd att köpa dem.

Fortbildningen

Fortbildningen är likaså en sak som borde ägnas mera uppmärksamhet. Jag har den uppfattningen att man här har försummat mycket. Staden beviljar nog pengar för simhallar och sådant men när det är fråga om att på något sätt hjälpa dem som behöver hjälp blir det blankt nej. Den saken utreds på papper och på papper blir den.